

въ глава-та ми не остава. Татари-тъ дѣто нами-
рали млади и хубавы момы и булки, грабѣли и
гы подбирали съ тѣхъ си. Какъ ще упазимъ и
нашъ Станкъ, коя е, както знашь, прочюта по
хубавинъ-тъ си? Слушай що щѣ да ти кажа още.
Онѣзи недѣля, като имаше хуро сръдъ село-то,
случи ся да заминъ оттамъ; азъ ся позапряхъ край
хуро-то и посѣднахъ до плета, за да поглѣдамъ;
тамъ бѣше и наша Станка. Не ся мина много, ето
че надодохъ нѣколко млади Татаря отъ села-та,
и ся натрупахъ около хуро-то; всякий имъ стру-
ваше мѣсто за да глѣдаты. Жена! вѣрвай Бога,
сърдце ми ся растрепера, хуро-то вече не глѣ-
дахъ, нѣ тѣхъ въ очи-тъ: тѣхны-тъ поглѣди бѣхъ
сѣ врѣхъ нашъ Станкъ. Единъ другый ся спобут-
вахъ, като сочахъ съ прѣстъ къмъ неѣ. Хеле
имаше едно младо високо и чърнооко татарче, то
хичъ си не дигаше поглѣды-тъ отъ неѣ. Жена, това
татарче май мя уплаши, нѣ не дай Боже... Сѣтиѣ
ся научавамъ, че распытвали чия дѣщеря е тя.

Докѣтъ старецъ-тъ тѣй приказване, Станка
искокна отъ собѣ-тъ, доде край огнище-то и зе
да стиква загасналы-тъ главны; въ слабѣ-тъ свѣт-
линъ отъ пламака, тя съзрѣ, че баща ѣ е много
умысленъ; румяно-то нейно младо лице поблѣднѣ,